

EMILY D. BEŇOVÁ

voľné pokračovanie *Pravá tvár lásky*

*Pravá tvár
šťastia*

BESTSELLER
BOOK

*Pravá tvár
šťastia*

Emily D. Beňová
Pravá tvár šťastia
Copyright © by Emily D. Beňová
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

Verným čitateľom

ISBN: 978-80-89821-76-1 pdf

BESTSELER
BOOK

1. kapitola

Nakoniec som zostala v práci až do záverečnej. Keď mi Anne povedala, že tesne po mne odišiel aj on, uľavilo sa mi, a zároveň aj priťažilo. Uľavilo, lebo to bolo takto správne, priťažilo, pretože možno odišiel už navždy, a mne najskôr pukne srdce.

Anne mi celý čas opakovala, aby som prestala blbnúť a dala nám obom šancu. Podľa nej bol Jared *najdokonalejší* muž, akého kedy videla, *najsexi*, *najbozkávateľnejší*, *najpre-tiahnutelnejší* a kopol iných *naj*, ktoré jej prišli na jazyk.

Iste, nebudem hovoriť, že to tak nie je. Jared je naozaj krásny muž, no čo z toho? Naša láska na tomto svete nemá miesto. Alebo áno?

Keď odíde aj Anne, zbalím si veci a vydám sa k východu. Cestou prekontrolujem trezor, kasu a vyjdem von. Ulice sa hemžia ľuďmi, nám padla. Je niečo po pol ôsmej a jediné, po čom túžim, je kúpeľ a samota, ktorá ma najskôr rozplače, no práve teraz to potrebujem. Chcem sa vyplakať.

Zapnem alarm, zamknem niekoľko zámok a prejdem sa po chodníku k malému parkovisku, kde na mňa čaká moje opravené oranžové Subaru. Poobzerám sa, hľadám JEHO a jeho auto, no niet po nich ani stopy. Priťaží sa mi, hoci by sa mi malo uľaviť.

Dopekla, prečo je všetko také komplikované?

Odomknem, nastúpim a naštartujem. Cesta domov netrvá dlho, no keď zaparkujem pred domom, vedľa svojho BMW zazriem ešte jedno auto. Nissan Pathfinder stojí pekne vedľa a ja mám chuť zakliať. Nápadnejšie to už ani nemohlo byť. Len pokojne. Možno si ho nikto nevšimol.

Poobzerám sa. Hlavne, aby si auto nevšimol niekto z otcových poskokov, ktorými ma dal sledovať. Snáď ich stiahol, ako som mu prikázala. Snáď.

Vypnem motor a vystúpim. Poobzerám sa, aby som sa ubezpečila, že na ulici nevidím nič podozrivé, a priblížim sa k jeho autu. Po ulici prejde len niekoľko vozidiel, no inak je okolie tiché a prázdne. Nevidieť ani človečika.

Jared leží na spustenom sedadle a asi spí. Motor má zapnutý a vnútro auta schladzuje klímou. Ani sa nečudujem. V tom teple by sa bol v aute už určite uvaril. Chvíľu sa naňho spokojne pozerám a premýšľam, aký je pekný. Potom myslím na to, že sem za mnou meral takú dlhú cestu a ja ho musím poslať preč. No mám inú možnosť? Nemám, a preto sa rozhodnem pre radikálny krok. Zaklopem na okienko a on sa strhne.

Otvorí oči a posadí sa. Hneď nato gombíkom otvorí okno a usmeje sa.

„Ahoj. Už som sa bál, že ani neprídeš.“

Mám chuť kričať, no namiesto toho zachovám pokoj a prekrížim si ruky pod prsami.

„Ako vieš, kde bývam?“

Mám zlosť, no snažím sa hovoriť potichu, aby ma nik nemohol počuť. Pozrie sa k domu, potom späť na mňa.

„Vrany mi povedali.“

Na toto fakt nemám náladu.

„Ako si ma našiel?“ zopakujem nekompromisne predošlú otázku a pevným výrazom mu dám najavo, že chcem počuť odpoveď, a to okamžite.

Vzdychne si. Pochopí, že na žarty nemám náladu. Zavrtí hlavou a oblíže si pery, ktoré chutia ako samotné nebesá, no zároveň viem, že byť s ním, je cesta rovno do pekla.

„Podľa evidenčného čísla na tvojom Subaru.“

„Ako vieš, že je to moje auto?“

„Mám známych na polícii vo Fountain. Auto je registrované na tvoje meno a je prihlásené na tejto adrese.“

Prevrátim oči: „Podcenila som ťa.“

„Beriem to ako kompliment,“ pousmeje sa.

„Jared, čo to, preboha, robíš?“ spýtam sa, no nie nahnevane. Som unavená a sklamaná. Bojím sa, že ak neodíde, stane sa nejaké nešťastie.

„Nie je to očividné?“

Zavrtím nad ním hlavou. Ako môže byť taký ľahkovážny? Alebo len ja všetko dramatizujem?

„Nemal by si tu byť. A nemyslím len pred mojím domom. Nemal by si byť v meste a už vôbec by si so mnou nemal hovoriť. Je to nebezpečné.“

„Ak čakáš, že sa zľaknem, si na omyle.“

„Zahrávaš sa s ohňom.“

„Alebo si ty len priveľmi zbabelá.“

Ja že som zbabelá? Nahnevane pokrútim ústa, chcem mu niečo drzé odpovedať, no zarazí ma myšlienka, že má vlastne pravdu. Som zbabelá! Naozaj sa bojím, ale toho, že mu ublížia. Že ublížia Maggie alebo niekomu z jeho rodiny. Trpeli už dosť. Aj my obaja.

„Vráť sa domov, Jared. Prosím.“

„Nie,“ povie a vytiahne okno.

Najprv mi príde na um, že ma takto chce len ignorovať, no on to neplánuje. Vypne motor a vystúpi. Zrazu mám pred sebou jeho stodeväťdesiat centimetrov a uvedomujem si svoju slabosť voči tomuto mužovi. Doslova sa rozochvejem a kolená sa mi div nepodlomia. Keď sa postaví vedľa auta a oprie sa oň zadkom, znova sa poobzerám, či nás nik

nesleduje.

„Čo to robíš? Schovaj sa do auta!“ prikážem mu v obave, že nás niekto zazrie, no on sa len zasmeje.

„Nebudeme sa ukrývať. Nie sme už deti.“

Ako prosím? To si neuvedomuje vážnosť situácie?

To, ako riskuje, sa mi nepáči. Neurobí problémy len sebe, ale aj mne, a o to fakt nestojím. Stačí, že mi brat jednu vrazil. Nepotrebujem dostať ešte aj od otca. A na to, čo by urobili jemu, sa snažím nemyslieť.

Otec aj Chris sú schopní hrozných vecí. O gorilách, ktoré pre otca pracujú, tiež vôbec nepochybujem. Tie by dokázali pokojne aj zabiť.

Jared sa zrazu pohne a nahne sa ku mne. Ledva si to stihnem uvedomiť, šikovne mi vtlačí bozk na pery a znova sa oprie o auto. Šokovaná tým gestom najprv len zahabkám po slovách. Zaskočil ma tak veľmi, až strácam reč. Vlastne ani neviem, čo by som mu mala povedať.

„Ty... Ty si sa zbláznil,“ zakokcem napokon a opätovne skontrolujem okolie, aby som sa ubezpečila, že nás nik nevidel. Neviem, či cítim väčšmi hnev, alebo rozčarovanie, no červenám sa ako školáčka, čo dostala prvú pusú.

Uškrnie sa. „Áno, šialene som sa do teba zbláznil. Preto som si zbalil veci, nasadol do auta a som tu. Mesto sa mi síce nijako extra nepáči, no ak to inak nepôjde, prispôbim sa.“

„Ale čo farma? Čo tvoj dom vo Fountain?“

„Farma patrí predsa Duckovi.“

„A tvoj dom? Aj ten si nechal len tak?“

„Nie. Nechal som ho v zálohe, keby si sa rozhodla vrátiť.“

Zavrtím nad ním hlavou. Na jednej strane mi to lichotí, na druhej cítim obavy, ktoré ma mátajú. Páči sa mi, že je tu,

že sem za mnou prišiel. Kedysi som o takomto dni snívala celé mesiace, ba až roky. Lenže zrazu viem, že nemal nastať. Jared ani netuší, ako veľmi teraz riskuje.

„Si blázon,“ poviem a zavrtím hlavou. „Ja ani neviem, čo ti mám na to povedať.“

Pokrčí plecami. „Stačí, ak povieš, že ma stále ľúbiš.“

Vzdychnem si do dlaní a nakrátko privriem oči. Keď sa na neho znova pozriem, ruky má vo vreckách riflí, v ktorých mu je určite horúco, a pozoruje ma.

„Milujem ťa, ale toto je šialenstvo. Čo Selena?“

Rukou si pošúcha líce. „Nepripomínaj mi ju. Nasledujúci deň som od nej dostal ďalšie dve facky, ktoré spečatili náš rozchod.“

„Takže... som váš vzťah rozbila.“

„V prvom rade som ho rozbil ja sám. Nemal som nič odkladať a povedať jej o tebe skôr.“

„Mrzí ma to. Nechcela som, aby sa to takto skončilo.“

„Možno vyzniem ako sebec, ale ja som rád. Selena bola vždy milá a tolerantná. Možno by som nikdy nenabral odvahy zlomiť jej srdce slovami o tom, že ju nechcem a nikdy ju ľubiť ani nebudem. Ja jediný môžem za to, že som jej zlomil srdce. Nie ty. Nemal som jej dávať plané nádeje a vodiť ju za nos.“

Prizmúrim oči. „A čo ak to robíš znova?“

Nechápavo zamrká.

„Čo ak som len ďalšia, s ktorou sa zahrávaš? Možno je to z tvojej strany len pomsta.“

„Pomsta?“ zasmee sa. „Dôvod?“

„Za to, čo sa stalo tvojej sestre a tebe.“

Zamračí sa. „Naozaj si myslíš, že som taká hyena? Že ti chcem len ublížiť? To by som sa netrepal až sem. Proste by

som ťa pretiahol a nechal tak. Ale ja som tu. Stojím pred tvojím domom a snažím sa ti vysvetliť, že sa ma nezjavíš. Lúbiš ma a ja ťa ľúbim teba. Takže či sa ti to páči, alebo nie, neodídem. Budem tu, kým si neuvedomíš, že vlastne nemáš na výber a nerozhodneš sa dať nám obom šancu.“

„Lenže ja mám strach,“ šepnem a on znežnie. „Bojím sa Chrisa a otca. Ty nevieš, čoho sú schopní.“

Zvážnie. „Naozaj si myslíš, že to neviem?“

Zneistiem, lebo jeho slová hovoria jasne. Vie a moje slová boli hlúpe. Samozrejme, že to vie. Priťahuje sa mi. Pohľad do jeho smutnej tváre hovorí za všetko. Určite myslí na to, čo urobili jemu a Maggie. Minulosť ho stále bolí a vlastne aj mňa. Nemalo sa nič z toho stať, no stalo sa.

„Viem, ako veľmi teraz riskujem, Natalie, ale už nie som chalan bez peňazí a odvahy. Ten Jared zomrel pred desiatimi rokmi. To, čo sa stalo, ma zocelilo a ja som dospel. Prišiel som za tebou, pretože ty si dovolila, aby sa minulosť zopakovala. Znova si zbabelo ušla namiesto toho, aby si všetkému čelila.“

Začervenám sa, lebo má pravdu.

„Obaja sme dospelí, Natalie, takže si dobre zváž, čo naozaj chceš. Ak ma vo svojom živote už nechceš, tak mi to povedz. Ak ma nemiluješ a jediné, čo si praješ, je, aby som odišiel, tak to urobím. No ešte predtým si polož ruku na srdce a buď k sebe úprimná. Naozaj chceš, aby som odišiel? Naozaj si toto praješ? Odpovedz, prosím, a ja ti prisahám, že ak povieš, že ma už nechceš, sadnem do auta a odídem.“

Srdce sa mi roztrepece ako šialené. Ruky mám studené ako z ľadu a chvejem sa. Hľadá na mňa a čaká na odpoveď, no ja mám strach, že nech odpoviem akokoľvek, obaja budeme trpieť.

„Mlčanie mi nestačí,“ šepne a ja sa odhodlám.

„Zostaň,“ poviem, hoci viem, že týmto som odomkla brány pekiel, a obaja čoskoro padneme. Lenže predstava byť s ním čo i len jeden deň, je silnejšia ako strach.

„Chcem s tebou zostať po zvyšok svojho života, no bojím sa...“

„Ššš!“ umlčí ma. „Nepokračuj! Nedopovedz to, čo si chcela, inak znova cúvneš. Tvoj otec ani brat nie sú bohovia. Dokážu nás zraniť len vtedy, ak im to dovoľíme, preto sa ťa spýtam: Chceš im to dovoliť?“

„Nie.“

„Tak potom je táto téma uzavretá. Ak im máme čeliť, tak spoločne. Súhlasíš?“

Prikývnem a on sa usmeje. „Okej, takže... pôjdeme?“

Čo? „Kam?“

Pousmeje sa. „Do domu. Neviem ako ty, ale zo mňa sa leje pot a rád by som sa pred tým teplom niekam ukryl.“

„I-iste,“ zakokcem trochu prebudenejšie. „Poď za mnou.“

Rýchlo z auta vytiahne kufor a keď zamkne auto, vykročíme po chodníku až ku dverám domu. Napochytro odomknem a vstúpime dnu. Jared sa poobzerá a ja za ním zavriem. Kufor stále drží v ruke, a preto sa preberiem.

„Hostovská izba je na konci. Tie presklené dvere.“

„Hostovská? Ty spíš v hostovskej?“

Zahabkám. „Nie. Ja... myslela som...“

Uškrnie sa.

„Vieš čo, dnes proste nemysli. Kde je tvoja izba?“

Očerveniem. Moja izba? Dočerta! V mojej izbe nikdy nikto nebol. Žiaden muž. Zrazu si neviem spomenúť, či som dnes ráno ustlala, alebo som tam nechala neporiadok.

Predstava, že chce spávať v mojej posteli, so mnou... Tuším som očervenela ešte viac.

„Po schodoch a hore. Sú tam len dve izby. Jedna je prázdna, slúži mi ako sklad. Biele dvere napravo sú moje. Za užšími dverami na konci je malá kúpeľňa. Je tam sprchový kút aj toaleta. Ďalšia kúpeľňa je aj dole, to sú tamtie dvere na konci. Nájdeš to aj sám, alebo mám ísť s tebou?“

„Myslím, že zvládnem. Neujdeš mi, však?“

Usmejem sa. „Som doma. Nemám kam ujsť.“

Zvažujúc moje slová pokýva hlavou a usmeje sa.

„Budem veriť, že ma naozaj počkáš.“

„Počkám,“ poviem s prísľubom a on sa zvodne usmeje. „Čo sa týka tvojich šiat...“ začnem.

„Nemusím sa vybalovať, ak si to neželáš.“

„... skôr som chcela povedať, že pre ne asi nebudem mať dostatok miesta, ale niečo zajtra vymyslím.“

„Okej. Dám si sprchu a vrátim sa.“

Prikývnem. Potom už iba bez dychu sledujem, ako vyjde po schodoch až hore a stratí sa mi za stenou.

No. Do... Čo som to urobila? Za toto obaja zhoríme v pekle a samotný Lucifer nás príde upáliť! Lenže aj napriek obavám cítim, ako sa mi v žalúdku rozlieha príjemný tlak a štekli ma až kdesi v mieche.

Toto je naše prvýkrát. Jared je v mojom dome a čoskoro bude aj v mojej posteli. Len hlupák by sa z toho netešil. Vlastne sa cítim ako pubertiačka, ktorá sa chystá urobiť niečo zakázané. Jedna časť môjho JA má obavy, druhá časť sa z toho šialene teší.

„Našiel som!“ skríkne zhora a ja mám chuť sa zasmiať.

„Čudovala by som sa, keby si sa stratil.“

Počujem, ako sa zasmieje. A teraz rýchlo, potrebujem sa

dať dokopy. Kompletne. Rýchlo bežím do dolnej kúpeľne, kde zhodnotím, že nepotrebujem len sprchu, ale aj žiletku. Zatvorím sa v kúpeľni a zhodím zo seba veci. V žalúdku mám celý čas motýle a v hrudi príjemné teplo. Dokonca aj srdce mám ako vo vatičke.

Búši mi rýchlo a nekompromisne, no je hnané tým vzrušujúcim druhom adrenalínu. Vstúpim do sprchy, lebo dnes sa nechcem zdržiavať vaňou, a rýchlo sa začnem umývať. Žiletkou sa oholím ako správny holič a keď si zmyjem aj posledné zvyšky peny, vypnem vodu.

Neviem, či je už hotový alebo nie, no ja už nechcem zdržiavať. Vlasy si vysuším len tak ručníkom, hoci som zvyknutá na fén, a oblečiem si jednu zo svojich luxusných súpravičiek.

Vlastne... nie. V lone mi horí príjemné teplo a ja stavím na istotu. Vyzlečiem si bielizeň a oblečiem si iba ľahké športové šaty na doma. Na nohy si obujem papučky, vyčistím si ešte zuby a prejdem ku dverám. Jeden nádych a potom veeeeeľmi pomalý výdych. Chvejem sa neistotou aj túžbou, no musím zachovať pokoj. Predsa som rozumná žena a nie sliepka, ktorá sa s ním chce šialene milovať.

I keď teraz som hlavne to druhé.

Zavrtím hlavou a s pokojom anglického džentlemana vyjdem z kúpeľne. Ocitnem sa v obývačke, no nie je tu. Srdce mi v panike udrie. Čo ak odišiel? Čo ak sa mi len prisnil?

Opatrnými krokmi a obzerajúc sa prejdem aj do kuchyne, no nie je ani tam. Až potom ho zazriem prechádzať sa po záhrade. Má na sebe biele tričko, ktoré mu obopína vypracované telo, a bledomodré šortky, ktoré ukazujú jeho svalnaté lýtko.

Je z neho nádherný muž. Jemné paže vymenil za svalnaté ramená a telo mladého chlapca sa zmenilo na telo silného, vypracovaného muža. Je ako Adonis. Doslova je stelesnením toho najerotickejšieho, čo som kedy videla.

Uľaví sa mi, že ho tam vidím, no zároveň ešte viac znerózniem. Je krásny a v tričku a šortkách, čo má na sebe, vyzera neodolateľne. Chvíľu ho ticho pozorujem cez obývačku, až sa odhodlám. Prejdem k preskleným dvojitým dverám, trochu ich odsuniem a vyjdem von. Ovalí ma dusno a spev cikád.

Slnko už zapadlo za obzor a deň sa pomaly vytráca, no vonku je stále strašne teplo. Deň nahrádza stmievanie, ktoré záhrade dodáva tajomnejší nádych. Okamžite ma zazrie. Usmeje sa. „Netušil som, že máš záhradu.“

Pozriem sa po zeleni naokolo, ktorú už skoro zahaľuje tma, a kývnem hlavou.

„Skôr je to len minizáhradka. Nie si hladný?“

„Vlastne som.“

Vykročí ku mne a keď je pri mne, chytí mi bradu medzi palec a ukazovák, a zdvihne mi tvár. Potom sa sklóní dole a ja skoro zastonám, keď sa mi vpije do pier.

Nežne mi vsaje spodnú peru a opatrne za ňu potiahne. Odtiahne sa, a keď sa mi konečne podarí otvoriť opantané oči, zazriem, ako sa na mňa zvodne usmieva.

„Najradšej by som si dal teba,“ šepne spôsobom, ktorý ma doslova zaplaví, „ale hlad asi nepustí. Urobím vajíčka?“

Božemôj!

Neviem, čo mi to urobil, no nedokážem ani prehovoriť. Len kývnem hlavou. Aj to si nie som istá, či správnym smerom. Chytí ma za ruku a vtiahne do domu. Na perách stále cítim jeho zuby a tam dole... Tam dole mám požiar, ktorý je

nutné uhasiť, no ja netuším ako.

Musím sa upokojiť!

Prejdeme až do kuchyne a tam ma pustí. Otvorí chladničku, lebo ja nie som ničoho schopná, a vyberie z nej vajčka. Hovorí niečo o tom, že nemám slaninku, preto urobí omeletu so šunkou. Ešte zachytím, ako zahundre, pretože je diétna a vyhráža sa mi, že ma naučí nakupovať.

Sadnem si na jednu z dvoch stoličiek za malým štvorcovým stolom a pozorujem, ako všetko začne zručne chystať. Ja mu len rukou ukážem, kde nájde panvičku, kde príbory, taniere, a nakoniec pečivo.

Keď predomňa položí chutné jedlo, na okamih sa do mňa vráti rozum a ja sa preberiem.

„Ďakujem. Vyzera to úžasne.“

Usmeje sa a sadne si oproti mne. Je však bližšie ako dnes v kaviarni. Tento stôl je maličký a ja mám dojem, že sa takmer dotýkame. Páči sa mi to.

„Dobrá chuť.“

„Ďakujem. Aj tebe.“

Neváham. Vezmem si vidličku a pustím sa do chutnej večere. Hmkaním mu naznačím, že je skvelá, a on sa usmeje.

„Som rád, že ti omeleta chutí, lebo nič iné variť neviem.“

Zasmejem sa. „Naučím Ťa, ak chceš.“

„Ale čo,“ uškrnie sa. „Vy viete variť, slečna Clarkeová?“

„Áno, pán Portman. Viem variť, no priznávam, že posledné roky navštevujem len reštaurácie. Variť pre jedného je náročné a dokonca si dovoľm povedať neperspektívne.“

„Čiže nikdy tu s tebou nikto ďalší nebyval?“

„Nie. Nikdy. Raz u mňa prespala Anne.“

Zamračí sa.

„Moja čašníčka.“

„Aha. Takže nijaký muž?“

„Nie. Nijaký muž.“

„Hm... Budem teda prvý.“

Prikývnem.

„Až mám obavu, že ti panenskosť tohto miesta svojou prítomnosťou zničím.“

Prehltnem. Prečo mám zrazu pocit, že povedal niečo vzrušujúce? Prečo to tak vnímam?

„Ty môžeš,“ vyletí mi z úst ako tichý šelest a on zväžnie.

Chvíľu mi hľadí do očí a ja by som bola odprisahala, že cítim vzrušenie, ktoré z neho sála. Alebo si to len nahováram? Prečo mám dojem, že na mňa každú chvíľu vyskočí spoza stola a znásilní ma všetkými možnými spôsobmi? A prečo sa mi tá zvrátená predstava vlastne páči?

Odkošľam si, aby som prerušila trýznivé ticho, a vstanem. Vezmem svoj prázdny tanier a pohár od mlieka, a vložím ich do drezu. Potom upracem aj spreď neho a keď vstane, pustím vodu a začnem riad umývať.

Zrazu som strašne nervózna. Čo ak sa so mnou bude chcieť milovať? Možno by som mala zhasnúť. Je tu priveľa svetla. Pocítim, ako ma zozadu objíme, a keď ma pobozká na ramene, doslova sa zachvejem. Je tak blízko, tak zradne blízko. Cítim jeho nádhernú sviežu vôňu a musím sa veľmi ovládať, aby sa mi nepodlomili kolená. Nohy sa podo mnou zradne trasú.

„Naozaj chceš teraz umývať riad?“ šepne mi do ucha a ani neviem kedy zastaví vodu a uterákom mi utrie ruky.

„Teraz ho nechaj tak.“

„Ale... Ja...“

Ale ja čo? Ani neviem, čo chcem povedať. Vnímam len

ruky, ktoré ma nežne objímajú a na šiji cítim jeho horúci dych.

Cez tenkú látku šiat sa o mňa opiera jeho mužnosť a tlačí ma na zadočku. Nechýba veľa a zložím sa k zemi. Chcem ho tak neskutočne, až strácam zábrany. Dokonca strácam aj súdnosť a samu seba. Stačí, aby sa ma dotkol, aby ma poštekľil dychom, a prichádzam úplne o všetko, aj o vlastný rozum.

Pomaly ma pobožká na ucho a potom ešte raz. Keď ma pobožká na líce, akosi vycítim, čo chce. Otočím k nemu tvár a on sa mi vpije do pier. Pootvorím ich v tichom pozvaní a Jared neváha. Vnikne mi do úst jazykom a rukami sa vydá na cestu. Pohladí ma po bokoch, no potom ruky stočí späť až k pazuchám.

Poláska mi bočnú stranu prs, no ruky vysunie viac dopredu a zovrie mi prsia v mocných dlaniach. Zastonám mu do pier a on tam dole stuhne ešte viac. Pocítim, ako sa za mnou zavlní. Vztýčené bradavky nežne zovrie medzi rozprestreté prsty a mne sa skoro zahmlí pred očami. Ak by som sa oňho neopierala, zviezla by som sa na zem ako rozvarená špageta.

Na zadku cítim jeho pevnú mužnosť a okamžite ma obleje túžba. Rukami znova zide dole, k bokom, a pomaly mi začne vykasávať sukničku šiat. Vytiahne mi ju nad boky a potom zide pravou rukou k brušku a doslova stuhne.

„Ach, láska! Ty si po celý čas takto?“

Prehltnem, neviem, čo povedať. Áno, som takto. Bez nohavičiek...

Zide rukou celkom dole a prstami mi pohladí ženskosť. Zastonám, keď mi prstami rozdelí polovičky a nežne do mňa ponorí špičku prostredníka. Ten jediný jemný dotyk

ma doslova vznieti.

„Páliš. Veľmi ma chceš?“

Prehltnem. Som zrazu ako v ohni. Celá sa zachvejem, len čo si jeho otázku v duchu zopakujem.

„Veľmi.“

Vsunie do mňa prst až na doraz a mne dochádza kyslík. Čakám viac, no on ma znova prekvapí. Stiahne ruku a zmení smer. Pravačku mi vsunie pod látku šiat a pri nevinnom dotyku prstov sa doslova zachvejem.

Zamieri hore a položí mi dlaň na prsník. Takto je to ešte mučivejšie než cez látku šiat. Silnejšie, vzrušujúcejšie. Bradavky mi stvrdnú ako dve skaly a na tele mi stoja všetky chlípky. Cítim sa úžasne.

„Stiahni mi nohavice z bokov,“ poštekli ma dychom na šiji a ja otvorím oči. Čo to chcel?

„Prosím. Chcem ho mať v tebe.“

Ach, bože! Prečo tie drsné slová znejú tak... šialene vzrušujúco? A odkedy Jared hovorí takto?

Vlastne... Už to nie je ten chlapec, ktorý sa chvel, keď si ma bral po prvý raz. Teraz je z neho muž. Silný a nebojácny. Muž, ktorý dobre vie, čo chce.

Počujem, ako niečo zašuští, a Jared vytiahne aj druhú ruku spod mojich šiat. Rukami, riadenými asi vyššou silou, zabľúdim dozadu a nahmatám pružný pás bledomodrých šortiek. Pomaly ich stiahnem dole a nechám sklznúť k zemi. Niečo tam vzadu robí, no neatáčam sa. Keď pocítim jeho horúcu mužnosť, ako sa mi zabodne medzi nohy tesne pod útrokami, ktoré po ňom šalejú, zatajím dych.

Pravou rukou mi jemne zatlačí na chrbát. Predkloním sa, no nie veľmi, ale mierne, a Jared pohne panvou. Pocítim, ako prekročí hranice otvoru a vstúpi dnu. Zavzdychám

a on sa pomkne ešte raz a naplní ma až po okraj. Opriem sa rukami o linku a privriem oči. Je taký veľký a je tak hlboko, až mám pocit, že je väčší ako naposledy.

„Ach, bože,“ šepnem, lapajúc po dychu.

Pobožká ma na rameno, no nehýbe sa.

„Cítiš, ako veľmi ťa chcem?“

Prehltmem. „Áno.“

„Páči sa ti to?“

Ježišmária! Prečo chce, aby som teraz hovorila? A prečo ma tie otázky tak neskutočne vzrušujú?

„Áno, páči.“ Okamžite som celá ako v ohni.

„Zdvihni ruky.“

Poslúchnem. Dvihnem ruky a moje šaty skončia na zemi. Šikovne mi ich stihne pretiahnuť cez hlavu a hodí ich na zem. Vnímam, ako mi hladí tetovanie vzadu na krížoch, a pocítim neistotu.

„Radšej ho nekomentuj,“ požiadam, mysliac si, že sa mu nepáči a myslí si o tom svoje.

„Prečo? Je pekné.“

Pekné? Myslí to vážne?

Stále je vo mne, ale nehýbe sa. Narovná ma, takže sa pustím okraja drezu, a oprie si ma o hrud'

„Je krásne. Celá si nádherná. Máš krásne telo... prsia.“

Jeho ruky zovrú vzrušené prsia a jemne ich poláskajú.

„Tvoje bradavky,“ zatiahne za ne a ja zalapám po dychu. Vidieť takto spredu, čo robí... je odzbrojujúce.

„Tvoje bruško,“ presunie sa rukou nižšie a hladí ma. Zakloním hlavu na jeho rameno a pokúšam sa lapiť dych.

„A tvoje lono,“ keď tie slová vysloví, zastonám túžbou, pretože jeho prsty mi nežne prejdú presne *tam* a ja sa lámem na kusy. Zakrúži mi cez púčik slasti a ticho zaachkám.